

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla dr. Kiss Ottilia ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Szabó Balázs ügyvéd által képviselt **kk. I.r. II.r III.r. alperesek** ellen **hagyatéki hitelezői igény** iránt indított perében, a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 2010. július 9. napján kelt P.20.046/2009/37. számú ítéletével szemben, az I.r. alperes által 38. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 200.000,- (Kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget.

A 480.000,- (Négyszáznyolvenezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperes módosított keresetében 8 millió forint és kamatai jogalap nélküli gazdagodás címén való megfizetésére kérte kötelezni az I. r. alperest. Előadta, hogy az I. r. alperes néhai édesanyjának a **helység 2-i** telek vételárát ő bocsátotta rendelkezésére azzal, hogy majd később egy másik lakásvásárlással kapcsolatosan el fognak számolni.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték, vitatták, hogy a felperes pénzt adott volna a néhainak.

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 8 millió forintot, és annak 2006. november 23-tól a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát.

Megállapította, hogy az I. r. alperes ezen összegű tartozás kiegyenlítéséért a **helység 1-i ...** hrsz.-ú ingatlan 116/322 tulajdoni hányadával, a **helység 2-i** hrsz.-ú ingatlan 1/1 arányú tulajdonával, a **helység 1-i ...** hrsz.-ú ingatlan ½ tulajdoni hányadával és azok hasznaival felel.

Kötelezte a bíróság az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 325.000.-Ft perköltséget.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak 120.000.-Ft feljegyzett eljárási illetéket azzal, hogy az ezt meghaladóan feljegyzett 480.000.-Ft illetéket az állam viseli.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperes 2002-ben ismerte meg az I. r. alperes édesanyját (a továbbiakban örökhagyó). 2006. augusztus 15. napján összeköltöztek annak **helység 1-i** lakásában. Az örökhagyó **Helység 2-n** telket kívánt venni, majd későbbiekben építkezni akart. A felperes a vételár rendelkezésre bocsátásával nyújtott segítséget a telekvásárlásban. Az volt a tervük, hogy a felperes megvásárolja az örökhagyó **helység 1-i** lakását, és a vételárba elszámolást nyer a telekvásárlásra adott pénzösszeg. Ennek megfelelően a felperes több részletben az örökhagyó rendelkezésére bocsátotta a telek vételárát, aki a **helység 2-i ...** hrsz.-ú ingatlant 8 millió forintért vásárolta meg. A vételár kiegyenlítésére több részletben, 2006. április 14-től 2006. szeptember 7-ig bezárólag került sor. Az örökhagyó az ingatlanon tulajdonjogot, míg szülei, a II., III. r. alperesek haszonélvezeti jogot szereztek.

A bíróság megállapítása szerint a örökhagyó 2006-ban három részletben, összesen 23.000 CHF-t kapott **Országban** élő testvérétől, mely kb. 3.800.000.-Ft-nak felelt meg.

Az örökhagyó 2006. szeptember 10-én balesetet szenvedett, és október 15-én elhunyt.

A megyei bíróság az örökhagyó néhai bankszámlájának, a jövedelemadó bevallásának, a virágboltot üzemeltető vállalkozása mérlegadatainak, az életvezetésének, a tanúk vallomásának, valamint annak a körülménynek az értékelésével, hogy a vételárát hosszabb időszak alatt részletekben fizette meg, és határidő módosításokban állapodott meg az eladókkal, arra a következtetésre jutott, hogy az örökhagyónak nem voltak megtakarításai, tehát a telekvásárláshoz külső forrásból származott a pénze. Rámutatott, hogy az érdektelen tanúk ("A", "B", "C") egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy az örökhagyó előttük olyan kijelentést tett, mely szerint a felperestől kapta a telekvásárlásra a pénzt. Ezzel szemben a szüleinek, a II. és III. r. alpereseknek a nyilatkozatuk szerint nem volt konkrét információjuk a lányuk tényleges anyagi helyzetéről. A bíróság az **Országban** élő testvér vallomásával kapcsolatosan értékelte, hogy a történések után három, a per megindulása után pedig egy év elteltével vált ismertté mind az alperesi család, mind pedig a bíróság előtt a testvér által nyújtott kölcsön ténye. Rámutatott azonban a bíróság arra, hogy ezen kölcsönnek a telek vételárára fordítása semmilyen adattal nem nyert alátámasztást.

Mindezek alapján a bíróság bizonyítottanak látta, hogy a telekvásárlásra kizárólag a felperestől kapott pénzösszeg felhasználásával került sor. Erre figyelemmel a jogalap nélküli gazdagodás Ptk.361. § (1) és (2) bekezdésében foglalt szabályai, valamint a hagyatéki tartozásokért való felelősség Ptk.677. § (1) bekezdés c.) pontjában és 679. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezése és a PK. 90. számú állásfoglalás alapján az I. r. alperessel

szemben helyt adott a felperes módosított keresetének, míg a II. és III. r. alperesekkel szemben tűrés iránt előterjesztett keresetet elutasította.

Az I. r. alperes fellebbezésében az ítélet részbeni megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes a követelése alapjául felhozott állításokat kétséget kizáróan nem bizonyította, a bíróság a beszerzett peradatokat nem okszerűen, a Pp.206. § (1) bekezdésébe ütközően értékelte, a kereset pontos jogcímét sem tisztázta, ítélete indokolása pedig részben sérti a Pp.221. § (1) bekezdését.

Kifejtette, hogy a felperes konkrét tényelőadást csupán 7.760.000.-Ft erejéig tett. Állításainak alátámasztására okiratot csatolni nem tudott. A konkrét összegekre és a pénzátadások dátumára nyilatkozata szerint nem emlékszik. Ilyenre a tanúk sem tudtak pontosan visszaemlékezni. A bankszámlakivonatokat által igazolt pénzmozgás nem igazolja a pénzösszegek néhai részére való átadását.

A tanúk hol kölcsönről, hol adásvételről hallottak, vallomásuk nem képes igazolni a bíróságnak a pénzátadással és a majdani elszámolásával kapcsolatosan tett ténymegállapításait.

A **helység 2-i** telek eladója az okirattal szemben a vételár részletekben történő megfizetéséről nyilatkozott, a bíróság nem indokolta meg, hogy a teljes bizonyító erejű magánokirat megállapításaival szemben miért a tanú vallomását fogadta el.

A tanú bankszámlájával kapcsolatos bizonyítási indítványt a bíróság nem teljesítette, annak mellőzését azonban nem indokolta meg. Ezen bizonyítási indítványt az I.r. alperes a másodfokú eljárásra is fenntartotta.

A fellebbezés szerint okszerűtlenül állapította meg a bíróság, hogy a néhányak nem lehettek megtakarításai. Az értékelt körülmények ennek igazolására nem alkalmasak.

Pénzátadást egyetlen tanú sem tudott igazolni. A telek eladójának vallomása, az általa megjelölt összegek és teljesítési időpontok a felperes nyilatkozataival ellentétben állnak.

Az örökhagyó testvére életszerű, minden körülményre kiterjedő vallomást tett atekintetben, hogy mekkora összeget adott át a testvérének, és pontosan mikor. Azt is tudta, hogy ezek az összegek a telekvásárlásra kerültek felhasználásra.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében helyes indokai alapján kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. A telekvásárlás forrásait érintő alperesi nyilatkozatok ellentmondásai körében utalt a Pp.206. § (2) bekezdésének rendelkezésére.

Az I. r. alperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges körben lefolytatta a bizonyítási eljárást, a beszerzett peradatok okszerű, logikai ellentmondástól mentes, a Pp.206. § (1) bekezdésének maradéktalanul megfelelő értékelésével helyes tényállást állapított meg, arra alapított döntésével és jogi indokolásával az ítéletábra mindenben egyetértett. A fellebbezésre figyelemmel csupán az alábbiakat emeli ki.

A felek nyilatkozatai és a tanúvallomások alapján a megyei bíróság a felperes és az örökhagyó személyi és vagyoni viszonyai tekintetében egyaránt helyes tényállást állapított meg. A felperes és az örökhagyó közös életvitelt terveztek, összeköltöztek, a felperesnek az

ingatlanértékesítésből rendelkezésére állt a perben követelt pénzösszeg. A néhai telket kívánt vásárolni, de saját források nem álltak ehhez rendelkezésére, így a telek vételárát a felperes bocsátotta rendelkezésére.

Utóbbiak tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletében mindenre kiterjedően értékelte a feltárt körülményeket. Mérlegelés útján tett ténymegállapításait az ítélet tábla osztotta. Helyesen értékelte a bíróság a néhai szándékai és a vételár forrásai tekintetében az érdektelen tanúk vallomását.

A fellebbezésben foglaltakkal szemben megalapozott a vételár részletekben való kiegyenlítésére irányuló megállapítása is az elsőfokú bíróságnak, ezt a szerződés tartalmával szemben az érdektelen eladó banki bizonylatokkal alátámasztott tanúvallomása megfelelően igazolta, a további bankszámlaadatok beszerzésére irányuló alperesi bizonyítási indítvány teljesítése szükségtelen.

Ugyancsak helytálló az az ítéleti megállapítás, hogy az alperesek nem bizonyították, hogy a telek vételárának kifizetéséhez akár részben is az örökhagyó svájci testvérétől származó pénz szolgált volna forrásul. Ebben a körben - "D" tanúvallomásának bizonyító erejét illetően - helyes következtetést vont le a megyei bíróság abból a körülményből, hogy a II. r. alperes és a felperes között nem vitatottan már a halálesetet közvetlenül követő időszakban, de később is szóba került a felperes perbeli igénye, erről tehát a II. r. alperes régóta tudott. A 2009. március 19-i tárgyaláson tett nyilatkozata szerint a lánya megtakarításairól, a vételár forrásairól még nem volt tudomása, csupán a 2010. március 26-i tárgyaláson nyilatkozott először arról, hogy másik lánya adott pénzt a vételárra.

A néhai egyéb anyagi forrásainak hiányára figyelemmel a megyei bíróság következtetése okszerű, megalapozott tekintetben, hogy bár okirat a pénz átadásokról nem készült, de a felperes életszerű, következetes és a fentebb érintett közvetett bizonyítékok által meggyőzően alátámasztott állításának megfelelően a teljes vételárát a felperes bocsátotta az örökhagyó rendelkezésére.

Az elsőfokú bíróság a felperes követelésének jogcíme tekintetében is helyes álláspontra helyezkedett. A felperes maga sem állította, hogy az örökhagyóval kölcsönszerződés, vagy a **helység 1-i** lakás tekintetében adásvételi (elő)szerződés létrejött volna, illet a peradatok sem igazolnak. A juttatás majdani elszámolásáról legfeljebb körvonalazódó elképzelései voltak, de tekintetben mindenre kiterjedő megállapodás nem jött létre. Ennek alapján nem kölcsönnek, és nem vételár előlegnek minősíthető a felperesi pénzátadás. A követelés a jogalap nélküli gazdagodás jogcímén illetve meg tehát a felperest az örökhagyóval szemben, és a Ptk.677. § (1) bekezdés c.) pontja, és 679. § (1) bekezdése alapján tartozik azt az I. r. alperes megfizetni.

A fentebb kifejtettekre figyelemmel az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit a Pp.253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező I. r. alperes a Pp.78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesnek a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés a.) pontja és (5) bekezdése szerint megállapított - áfát is magában foglaló - ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, az illetékre kiterjedő részleges személyes költségmentességére figyelemmel a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében a feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Győr, 2011. május 2. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.	Dr. Maurer Ádám sk.	Dr. Menyhárdné dr. Sarmon Hedvig sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó:

Az ügy tömör összefoglalása:

Az örökös a hagyatéki tartozásokért a hagyatéknak tárgyaival és annak hasznaival felel a hitelezőknek.

Alkalmazott jogszabályok:

1959. évi IV. törvény 679. §.